FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT MICHAEL B. ELMER
föredraget den 11 maj 1995 *

Inledning

1. Detta mål om fördragsbrott gäller införlivandet med luxemburgsk rätt av rådets direktiv 92/44/EEG av den 5 juni 1992 om tillhandahållande av öppna nät för förhyrda förbindelser [1] (nedan kallat "direktivet"). Medlemsstaterna skulle enligt artikel 15 i direktivet senast den 5 juni 1993 vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta direktiv och genast underrätta kommissionen om detta.

Parternas yttranden vid domstolen

2. Det är ostridigt i målet att Storhertigdömet Luxemburg inte inom den fastställda tidsfristen har införlivat direktivet med luxemburgsk rätt genom att anta uttryckliga bestämmelser i lag eller liknande, liksom att en lagstiftning om tjänster och infrastrukturer inom telekommunikationsområdet för närvarande endast är på förslagsstadiet. Enligt Luxemburgs regerings uppfattning innebär inte detta att det därmed föreligger ett fördragsbrott, eftersom den anser att den har vidtagit alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att det finns förfaranden som överensstämmer med direktivet.

Luxemburgs regering grundar för det första sitt påstående på en genomgång av de regler som gäller på området, nämligen en lag av den 10 augusti 1992 [2], genom vilken den statliga förvaltningen av post- och telekommunikation ändrades till ett privat företag, och storhertigens förordning av den 29 juni 1993 (som trätt i kraft den 1 juli 1993), genom vilken tidigare bestämmelser om villkoren för tillgång till och utbud av telefon- och telegraftjänster upphävdes. Vidare hänvisar Luxemburgs regering till "Allmänna villkor för telekommunikationstjänster" som har antagits av det privata företaget för post och telekommunikation och där tillgången till och utbudet av telefon- och telegraftjänster regleras och priserna för de erbjudna tjänsterna anges.

3. Kommissionen har däremot efter en genomgång av de enskilda bestämmelserna i direktivet gjort gällande att dessa inte har införlivats eller har införlivats på ett felaktigt

* Originalspråk: danska.

1 — EGT nr L 165, s. 27.

2 — Publicerad i *Memorial* A, s. 2006.

sätt med luxemburgsk rätt. "Allmänna villkor för telekommunikationstjänster" har antagits av ett privat företag och kan inte ersätta en lagstiftning enligt vilken enskilda tillerkänns rättigheter gentemot det privata företaget. Härtill kommer att de omnämnda allmänna villkoren i stor utsträckning inte är så klara och exakta som är nödvändigt för att säkerställa direktivets efterlevnad och bland annat skapa ett system öppet för insyn, såsom krävs enligt direktivet.

Ställningstagande

4. Enligt artikel 189 tredje stycket i fördraget är ett direktiv med avseende på det resultat som skall uppnås bindande för medlemsstaterna medan det överlåts till medlemsstaterna att bestämma form och tillvägagångssätt för införlivandet.

Domstolen har i överensstämmelse med detta i sin rättspraxis avgjort att det följer av artikel 189 tredje stycket i fördraget att införlivandet av ett direktiv med nationell rätt inte nödvändigtvis förutsätter att direktivets bestämmelser ordagrant återges i uttryckliga specialbestämmelser. Beroende på direktivets innehåll är det tillräckligt att det finns en allmän, rättslig grund genom vilken det på ett klart och exakt sätt säkerställs att direktivet tillämpas fullt ut, så att de personer som omfattas av direktivet — i den utsträckning som avsikten med direktivet är att skapa rättigheter för enskilda — ges möjlighet att få kännedom om sina rättigheter och att i förekommande fall göra dessa gällande vid en nationell domstol [3].

Domstolen har dessutom avgjort att en allmän praxis inom förvaltningen eller administrativa föreskrifter/cirkulär som fritt kan ändras av förvaltningen och som inte har offentliggjorts i tillräcklig utsträckning, inte kan anses utgöra ett korrekt fullgörande av den skyldighet som enligt artikel 189 i fördraget åvilar de medlemsstater till vilka ett direktiv är riktat [4].

Domstolen har dessutom i sin dom av den 28 februari 1991 i mål C-131/88, kommissionen mot Tyskland [5], beträffande införlivande av direktiv genom praxis uttalat att

"den omständigheten att praxis i en stat överensstämmer med de krav som uppställs för att ett direktiv skall följas utgör inte grund för att inte införliva direktivet med nationell rätt genom bestämmelser varigenom det skapas en situation som är tillräckligt klar, exakt och öppen för att enskilda

3 — Jämför bl. a. domstolens dom av den 28 februari 1991, kommissionen mot Tyskland, C-131/88, Rec. s. I-825, och dom av den 30 maj 1991, kommissionen mot Tyskland, C-361/88, Rec. s. I-2567.

4 — Bland annat i domstolens dom av den 28 februari 1991, kommissionen mot Tyskland, C-131/88, se ovan not 3.

5 — Samt i dom av den 30 maj 1991, kommissionen mot Tyskland, C-361/88, se ovan not 3.

skall kunna få kännedom om sina rättigheter och göra dem gällande".

Domstolen avgjorde dessutom att medlemsstaterna

"för att säkerställa att direktiv tillämpas fullt ut i lag och inte bara i praktiken [skall] skapa en exakt rättslig ram inom det berörda området".

5. Syftet med rådets direktiv 92/44/EEG är att skapa rättigheter för den enskilde, eftersom direktivet bland annat innehåller regler genom vilka användarna tillförsäkras tillgång till information om förhyrda förbindelser, regler om leveransvillkor som skall offentliggöras, användarnas rättigheter när förhyrda förbindelser upphör, krav på ickediskriminering vad gäller accessvillkor, användningsvillkor osv., krav på offentlig kontroll, principer för beräkningen av taxor samt ett förlikningsförfarande. Användare av förhyrda förbindelser i Luxemburg skall därför just genom att direktivet införlivas med luxemburgsk rätt ges möjlighet att få full kännedom om de i direktivet upptagna rättigheterna och att i förekommande fall kunna göra dem gällande vid en nationell domstol.

6. Luxemburgs regering har upphävt de regler inom telekommunikationsområdet som gällde tidigare, men i stället för att själv anta nya regler i överensstämmelse med direktivet har regeringen överlåtit till det privata företaget för post och telekommunikation att anta regler på området genom allmänna villkor för verksamheten och en prislista. Luxemburgs regering har således i själva verket underlåtit att genomföra någon reglering på området och i stället helt överlåtit till ett privat företag att fastställa sina egna villkor för verksamheten m. m.

7. Detta företags kapital tillhör förvisso den luxemburgska staten [6], och företagets styrelse består av tolv ledamöter som utnämnts av storhertigen efter förslag från regeringen. Sex av dessa ledamöter företräder staten, två ledamöter är användare eller experter inom telekommunikationsområdet och fyra ledamöter företräder personalen [7]. Styrelsen fattar beslut med enkel majoritet och ordföranden, som utses bland företrädarna för staten, har utslagsröst vid lika röstetal [8].

Den behörige ministern utövar tillsyn över företagets verksamhet och skall enligt artikel 23 i lagen av den 10 augusti 1992 vid vissa

6 — Se lagen av den 10 augusti 1992, artikel 30.
7 — Se lagen av den 10 augusti 1992, artikel 8.
8 — Se lagen av den 10 augusti 1992, artikel 9.

tillfällen godkänna styrelsens beslut. Ministern skall däremot inte enligt denna bestämmelse godkänna styrelsens fastställande av allmänna villkor för verksamheten och prislistor.

8. Även om den behörige ministern i Luxemburg generellt utövar tillsyn över post och telekommunikationsföretagets aktiviteter och därvid försäkrar sig om att detta iakttar de gemenskapsrättsliga kraven på området, och även om det får antas att den luxemburgska staten genom sina företrädare i företagets styrelse tillser att företagets allmänna villkor för verksamheten och dess prislista står i överensstämmelse härmed, har Storhertigdömet Luxemburg enligt min mening inte genom detta skapat den exakta rättsliga ram som innebär att direktivets efterlevnad säkerställs och det exakta och öppna rättsläge som gör det möjligt för den enskilde att få kännedom om och göra gällande sina rättigheter, vilket krävs enligt domstolens rättspraxis för att ett direktiv skall anses vara korrekt införlivat.

Även om ledamöterna i styrelsen är utsedda av det allmänna måste utgångspunkten i övrigt vara att styrelseledamöter i ett privat företag uteslutande eller åtminstone först och främst skall tillvarata företagets intressen vid utövandet av sitt ämbete. I den utsträckning som det i gemenskapsrätten har inrättats regler för att tillvarata företagets motparters intressen framstår det som helt klart att man inte kan överlåta införlivandet av ett direktiv till ett i princip privat företags gottfinnande, oavsett om det allmänna har utsett styrelseledamöter.

Det faktum att direktivets bestämmelser finns med bland bestämmelserna i de allmänna avtalsvillkoren och i prislistan över erbjudna tjänster, vilka utges av det privata företaget för post och telekommunikation, kan således inte anses utgöra ett korrekt införlivande av direktivet, eftersom den luxemburgska staten inte har skapat den nödvändiga rättsliga grunden för att direktivet skall efterlevas. Det har nämligen inte fastställts i vare sig lag eller administrativa föreskrifter som medborgarna kan åberopa, att det privata företaget är skyldigt att iaktta direktivets krav i de allmänna villkoren och i prislistan.

9. Jag skall nu mot bakgrund av dessa mera allmänna anmärkningar gå igenom hur de enskilda bestämmelserna i direktivet har införlivats med luxemburgsk rätt.

Artiklarna 3 och 4

10. I *artikel 3* i direktivet föreskrivs att medlemsstaterna skall säkerställa att en rad när-

mare angivna upplysningar om förhyrda förbindelser offentliggörs på ett sådant sätt att användarna lätt kan få tillgång till dem. Bland annat skall information om förändringar av existerande tjänster samt om nya former av förhyrda förbindelser offentliggöras senast två månader innan de genomförs. I *artikel 4* anges närmare vilka leveransvillkor som skall offentliggöras enligt artikel 3, såsom upplysningar om de olika leverans- och reparationstiderna.

I lagen fastställs emellertid inte bestämmelser om vilka upplysningar som skall finnas upptagna i de allmänna villkoren, eftersom dessa som nämnts ovan enligt artikel 7.4 i lagen fastställs och *ändras* av styrelsen för det privata företaget för post och telekommunikation.

Eftersom ett införlivande av direktivets bestämmelser med det privata företagets allmänna villkor som anförts ovan inte kan anses skapa en tillräcklig rättslig ram, kan artiklarna 3 och 4 inte anses vara korrekt införlivade.

11. Artikel 7.4 i den luxemburgska lagen av den 10 augusti 1992 innehåller följande:

"Företaget skall offentliggöra de allmänna villkoren för de avtal som företaget erbjuder. Dessa villkor fastställs och kan ändras av styrelsen. Hänvisningarna till de offentliggjorda villkoren och till ändringar i dem införs i *Memorial*, Recueil administratif et économique, minst sex dagar före ikraftträdandet."

12. Det bristande införlivandet av artikel 3 framgår dessutom av att förändringar av existerande tjänster i enlighet med artikel 14 i de allmänna villkoren endast skall offentliggöras minst sex dagar före ikraftträdandet, medan det i artikel 3.1 i direktivet föreskrivs så snart som möjligt och senast två månader före ikraftträdandet. Likaså erfordras enligt artikel 3.3 att nya former för förhyrda förbindelser skall offentliggöras senast två månader före ikraftträdandet, men de allmänna villkoren innehåller ingen bestämmelse härom.

Storhertigdömet Luxemburg har genom denna bestämmelse i lagen tillsett att det privata företaget för post och telekommunikation utger en samling av allmänna villkor för avtal och att det i Luxemburgs officiella tidning hänvisas till denna skrift.

13. Slutligen innehåller de allmänna villkoren ingen information om den normala leveranstiden och i artikel 12.1 i de allmänna vill-

koren om reparationstider anges endast att dessa utförs så snart som möjligt.

Artikel 5

14. I *artikel 5* föreskrivs att existerande tjänster skall bibehållas under rimlig tid och att de användare som berörs skall få yttra sig innan tjänsten upphör. Vidare skall medlemsstaterna säkerställa att användarna kan föra en fråga vidare till den nationella myndigheten när de vill bestrida en dag för upphörande.

15. I lagen av den 10 augusti 1992 fastställs inte regler om bibehållande av tjänster och om att användarna skall höras. Artikel 6.4—6.7 i de allmänna villkoren innehåller däremot regler om villkoren för att företaget för post och telekommunikation kan avsluta existerande tjänster. Denna artikel innehåller inga bestämmelser om att existerande tjänster — innan de upphör — skall bibehållas under rimlig tid eller om att parterna skall höras, och Luxemburgs regering har inte i sin svarsinlaga uttalat sig om huruvida denna del av direktivet skulle ha införlivats med luxemburgsk rätt.

16. Vad gäller föreläggande av ärenden inför den nationella myndigheten föreskrivs följande i artikel 22.1 i lagen av den 10 augusti 1992:

"Den behörige ministern utövar den yttersta tillsynen över den verksamhet inom företaget som är av allmänt intresse ..."

Beträffande denna punkt har Luxemburgs regering i sitt yttrande anfört att

"[o]m kunder anser att deras intressen har kränkts kan de vända sig till den minister som utövar tillsynen."

Regeringen har vid sammanträdet vidare anfört att det, som kommissionen anfört, är riktigt att direktivets regel om möjlighet att klaga inte finns upptagen i lag eller förordning, men att det enligt en mycket liberal praxis i Luxemburg är möjligt för alla medborgare att vända sig till den behörige ministern.

17. Formuleringen i lagen av den 10 augusti 1992 om att den behörige ministern utövar tillsyn över den allmänna verksamheten i företaget för post och telekommunikation, är så omfattande och vag att den enligt min uppfattning inte kan anses innebära att det skapas tillräcklig rättslig säkerhet för att

Storhertigdömet Luxemburg har inrättat en möjlighet för användarna av förhyrda förbindelser att klaga till en nationell myndighet vad gäller beslut om upphörande av tjänster. Användarna ges inte heller genom bestämmelsens formulering möjlighet att få kännedom om denna rättighet.

Mot bakgrund av domstolens rättspraxis enligt vilken det inte är tillräckligt att praxis överensstämmer med kraven i ett direktiv för att direktivet skall anses korrekt införlivat, bör det fastställas att den blotta förekomsten av en eventuellt liberal praxis avseende möjligheterna att klaga i Storhertigdömet Luxemburg inte innebär att det har skett ett korrekt införlivande av det krav som föreskrivs i artikel 5 i direktivet om att frågor om upphörande av tjänster skall kunna föreläggas en nationell myndighet.

Artikel 6

18. Enligt *artikel 6* skall medlemsstaterna säkerställa att begränsningar i tillgången till och användningen av förhyrda förbindelser endast syftar till att de väsentliga krav som överensstämmer med gemenskapsrätten iakttas, och att de fastställs av de nationella myndigheterna genom lagstiftning. Medlemsstaterna skall vidare säkerställa att det av bestämmelserna framgår vilka av de krav som anges i artikeln som utgör grundvalen för restriktionen. I *artikel 6.4* föreskrivs att accessvillkoren för terminalutrustning betraktas som uppfyllda när terminalutrustningen överensstämmer med villkoren för godkännande för anslutning enligt rådets direktiv 91/263/EEG av den 29 april 1991 [9].

Luxemburgs regering har i sin inlaga anfört att det endast finns en begränsning kvar i Luxemburg då det i artikel 2.2 i de allmänna villkoren föreskrivs följande:

"Begäran om tillgång till tjänsterna anses som en tyst accept av de eventuella begränsningar som fastställts av en utländsk myndighet eller ett godkänt privat utländskt företag och som företaget inte kan påverka tillämpningen av".

Eftersom denna begränsning endast finns upptagen i de allmänna villkoren som det privata post och telekommunikationsföretaget utfärdat, är kravet i artikel 6.1 om att begränsningar skall hävdas av de nationella tillsynsmyndigheterna genom lagstiftning inte uppfyllt.

9 — Rådets direktiv 91/263/EEG av den 29 april 1991 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om terminalutrustning och ömsesidigt godkännande av utrustningens överensstämmelse (EGT nr L 128, s. 1).

Vad gäller artikel 6.4 i direktivet om accessvillkor för terminalutrustning har kommissionen upplyst att Luxemburg ännu inte har underrättat kommissionen om att direktiv 91/263/EEG har införlivats med luxemburgsk rätt och att kommissionen på grund härav har väckt talan vid domstolen.

Artikel 7

19. I *artikel 7* fastställs att medlemsstaterna skall säkerställa att teleoperatörerna tillhandahåller ett minimiutbud av förhyrda förbindelser enligt direktivets bilaga 2.

Luxemburgs regering har gjort gällande att de omnämnda tjänsterna erbjuds och finns upptagna i prislistan som post och telekommunikationsföretaget utfärdat.

Varken den luxemburgska lagen av den 10 augusti 1992 eller de allmänna villkoren innehåller emellertid hänvisningar till den i artikel 7 omnämnda förpliktelsen. Som jag har fastslagit ovan kan ett återgivande av direktivets bestämmelser i prislistan inte anses som ett korrekt införlivande av direktivet.

Artikel 8

20. Enligt *artikel 8.1 första stycket* skall medlemsstaterna säkerställa att det fastställs sådana förfaranden för de fall där det uppges att användare av förhyrda förbindelser har underlåtit att uppfylla användningsvillkoren, att man på kortast möjliga tid kan fatta beslut. Enligt *artikel 8.1 andra stycket* skall beslutsförfarandet vara öppet för insyn och det skall tas vederbörlig hänsyn till parternas rättigheter. Vidare skall beslut fattas först sedan båda parter har haft tillfälle att framlägga sina synpunkter, beslutet skall vara motiverat, parterna skall underrättas om utslaget inom en vecka och beslutet får inte träda i kraft innan parterna underrättats.

Luxemburgs regering har gjort gällande att förfarandena i de allmänna villkoren överensstämmer med detta.

Som redan har anförts kan en hänvisning till förfarandena i de allmänna villkoren emellertid inte anses som en tillräcklig rättslig garanti för att dessa bestämmelser i direktivet efterlevs och kan därmed inte utgöra ett korrekt införlivande av artikel 8.1.

21. I enlighet med *artikel 8.2* i direktivet skall teleoperatörerna följa principen om icke-diskriminering när de använder det allmänt tillgängliga telenätet för att tillhandahålla tjänster som tillhandahålls eller kan tillhandahållas av andra tjänsteleverantörer.

Luxemburg har inte i målet angivit om det privata teleföretaget har förpliktats att följa denna icke-diskrimineringsprincip och på grund av bristen på lagstiftning har enskilda ingen möjlighet att föra överträdelser av denna princip vidare till domstolarna.

22. I enlighet med *artikel 8.3* skall en teleoperatör som i ett enskilt fall vill ändra villkoren begära den nationella tillsynsmyndighetens godkännande.

De luxemburgska reglerna innehåller ingen sådan bestämmelse och Luxemburgs regering har inte uttalat sig om huruvida denna del av artikel 8 har införlivats. Mot bakgrund härav kan det anses att så inte är fallet.

Artikel 9

23. Enligt *artikel 9.1* skall medlemsstaterna efter samråd med användarna sträva efter att det senast den 31 december 1992 införs enhetliga beställningsförfaranden, ett förfarande för så kallad samlingsbeställning och ett förfarande för så kallad samlingsdebitering. Enligt *artikel 9.2* skall medlemsstaterna ett år efter det att detta direktiv satts i kraft underrätta kommissionen om resultaten som uppnåtts.

Luxemburgs regering har i sitt skriftliga yttrande endast uppgivit att förhandlingar pågår om en rad avtal. Vid sammanträdet upplyste emellertid regeringens företrädare om att Luxemburgs regering genom skrivelse till kommissionen av den 30 mars 1994 redogjort för detta. Kommissionen anförde emellertid vid sammanträdet att den inte verkar ha erhållit den omnämnda skrivelsen och att en sådan skrivelse i alla händelser inte kan ersätta en rapport.

Med hänsyn till sakens rätta bedömning och kommissionens möjlighet att ändra sin talan anser jag att det är beklagligt att Luxemburgs regering först vid sammanträdet gör gällande att den fullgjort sin förpliktelse enligt denna bestämmelse genom en skrivelse av den 30 mars 1994 som inte tidigare har nämnts i målet. Skrivelsen borde ha ingivits till kom-

missionen och domstolen före sammanträdet för att kommissionen skulle haft möjlighet att mera noggrant undersöka om den hade mottagit en sådan skrivelse samt att närmare kommentera skrivelsens innehåll.

Enligt min mening bör man bortse från denna skrivelse [10], vars innehåll domstolen i övrigt inte känner till. Det kan därför anses som fastställt att Storhertigdömet Luxemburg inte har uppfyllt sin skyldighet enligt artikel 9.2 att skicka en rapport till kommissionen.

tillämpas hållas tillgängliga med tillräckligt detaljerade upplysningar.

Luxemburgs regering har gjort gällande att de principer som uppräknas i artikel 10.1 iakttas i prislistan över erbjudna tjänster och att principerna i artikel 10.2 iakttas i det redovisningssystem som används sedan år 1993 och enligt vilket företagets första balansräkning snart kommer att vara tillgänglig. På grund av interna problem har det fram till nu inte varit möjligt att iaktta artikel 10.3 men detta kommer enligt Luxemburgs regering inte att orsaka några problem i framtiden.

Artikel 10

I lagen om upprättande av det privata företaget för post och telekommunikation görs emellertid inga hänvisningar till principerna i artikel 10.1 och 10.2.

24. Det följer av *artikel 10.1* i direktivet att medlemsstaterna skall säkerställa att taxorna för förhyrda förbindelser följer de grundläggande principerna att de skall vara kostnadsorienterade och öppna för insyn samt att en rad andra närmare angivna regler iakttas. I enlighet med *artikel 10.2* skall medlemsstaterna säkerställa att deras teleoperatörer senast den 31 december 1993 upprättar och använder ett redovisningssystem och enligt *artikel 10.3* skall de redovisningssystem som

Även om man utgår från att de principer som fastställs i direktivet i praktiken iakttas i prislistan, vilket Luxemburgs regering har påstått, uppfyller prislistan som jag redan anfört enligt min mening inte de krav som enligt domstolens rättspraxis skall ställas på den rättsliga grund genom vilken det på ett tillräckligt klart och exakt sätt skall säkerställas att direktivet tillämpas fullt ut så att användarna av förhyrda förbindelser ges möjlighet att få full kännedom om sina rättigheter.

10 — Se i detta avseende artikel 42.2 i rättegångsreglerna.

Eftersom användare av förhyrda förbindelser inte utifrån de luxemburgska reglerna kan få kännedom om enligt vilka principer taxorna beräknats, uppfylls inte heller direktivets krav att taxorna skall vara öppna för insyn.

fastställs i artikel 3 har uppfyllts och sända dessa rapporter till kommissionen.

25. Vad gäller Luxemburgs regerings påstående om att artikel 10.3 inte har kunnat iakttas på grund av svårigheter i den interna rättsordningen framgår det av domstolens fasta rättspraxis [11] att en medlemsstat inte kan åberopa bestämmelser, förfaranden eller förhållanden i sin interna rättsordning till stöd för att inte iaktta skyldigheter och frister enligt gemenskapsrätten.

Kommissionen har i detta hänseende upplyst att den före den 1 januari 1993 inte hade mottagit någon underrättelse om namnet på den nationella tillsynsmyndigheten i enlighet med artikel 11.1 och att den inte heller har mottagit de i artikel 11.2 föreskrivna rapporterna.

Artikel 11

Luxemburgs regering vitsordade vid sammanträdet att den inte har fullgjort skyldigheten enligt artikel 11.1 och beträffande artikel 11.2 hänvisade den återigen till att svårigheter i den interna rättsordningen har förhindrat iakttagandet av skyldigheten. Såsom anförts ovan under punkt 25 kan detta argument inte godtas.

26. I enlighet med *artikel 11.1* skall medlemsstaterna före den 1 januari 1993 till kommissionen anmäla namnet på den nationella myndighet som har anförtrotts de reglerande funktioner som anges i direktivet och enligt *artikel 11.2* skall denna tillsynsmyndighet minst för varje kalenderår utarbeta rapporter över hur de leveransvillkor som

Det skall därför konstateras att Storhertigdömet Luxemburg inte har iakttagit förpliktelserna i artikel 11 i direktivet.

11 — Bland annat dom av den 19 februari 1991, kommissionen mot Belgien, C-374/89, Rec. s. I-367, och dom av den 25 juli 1991, kommissionen mot Luxemburg, C-252/89, Rec. s. I-3973.

Artikel 12

27. Genom *artikel 12* slutligen, införs ett förlikningsförfarande under ledning av ONP-kommitténs ordförande. Luxemburgs regering har i sin svarsinlaga gjort gällande att det förfarande som föreskrivs i artikel 12 motsvarar gällande praxis i Luxemburg, men det saknas hänvisning till ett sådant förfarande både i lagen av den 10 augusti 1992 och i de allmänna villkoren.

Såsom anförts tidigare kan det inte anses som ett tillräckligt införlivande av ett direktiv att praxis i en stat överensstämmer med kraven i direktivet, vilket innebär att artikel 12 inte kan anses som korrekt införlivad.

Sammanfattning

28. Mot bakgrund av denna genomgång avseende det bristande införlivandet med luxemburgsk rätt av de enskilda bestämmelserna i direktivet kan det konstateras att Storhertigdömet Luxemburg inte kan anses ha införlivat artiklarna 3, 4, 5, 6.1, 7, 8.1, 8.3 samt 9—12 på ett korrekt sätt med sin nationella rättsordning.

Rättegångskostnader

29. Kommissionen har yrkat att Storhertigdömet Luxemburg skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

Förslag till avgörande

30. Jag föreslår att domstolen skall avkunna följande dom:

— Storhertigdömet Luxemburg har genom att inte inom den fastställda tidsfristen vidta de åtgärder som är nödvändiga för att införliva rådets direktiv 92/44/EEG av den 5 juni 1992 om tillhandahållande av öppna nät för förhyrda förbindelser underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 189 tredje stycket i fördraget och enligt artikel 15 i det nämnda direktivet.

— Storhertigdömet Luxemburg skall ersätta rättegångskostnaderna.